

PRÉSBEN

Beszélgetés a k2 társulat vezetőivel, Benkó Bencével és Fábíán Péterrel

Milyen típusú kényszerek terhelnek ma egy független társulatot? Ha ezt a kérdést feszegetjük, 2019-ben a k2 csapata lehet az állatorvosi ló. A társulat él, működik, de erősen függ a ma bizonytalan pályázatoktól és a meghívásoktól. Mennyiben eredményez ez bemutatókényszert, és mennyiben limitálja a nyílt színpadi fogalmazást? Hogyan lehet összeegyeztetni a termelést és a kísérletezést? Szabad-e ma pályakezdőként visszautasítani egy felkérést? Mit jelent a k2 előadásaiban a politika: hatalmi kérdéseket, aktuálpolitikai gegeket, új színházi látásmódot? PROICS LILLA interjúja.

– Együtt végeztetek Kaposváron, majd megalapítottátok a k2-t, egyre ismertebbek vagytok – egy olyan (színház)történeti pillanatban, amikor független színházcsinálóként pályán maradni is nehéz, nemhogy elindulni egy társulattal. Mi a titkotok?

Fábíán Péter: Nincs titkunk, egyszerűen belevágtunk. Utána már csak melózni kellett. A belevágás különben nem egy hirtelen támadt elhatározás volt, hanem úgy alakult, hogy az egyetemen lehetőségünk volt kitalálni és kipróbálni, hogyan dolgozunk együtt. Ez abszurd módon abból fakadt, hogy átmenetileg nem működött a képzés, ugyanis amikor harmadévesek voltunk, lecserélték az egyetemi szakunk vezetését. Akkor egyébként nem is terveztünk hosszú távra, csak jobb híján kezdtünk el magunk dolgozni, aztán azt vettük észre, hogy egészen összeszoktunk. És igen, egyetértek, a függetleneknek nagyon nehéz. Ha diplomaszerezés után éveken át szabadúszóként rendeztünk volna, és most akarnánk megalapítani egy társulatot, sokkal nehezebb lenne, ha egyenesen nem lehetetlen.

Benkó Bence: A társulat megalapításának megvolt az a könnyedsége, hogy vettünk egy lendületet, dolgozni kezdtünk azzal a tudattal, hogy ha nem megy, ha nem érezzük magunkat jól, bármelyik pillanatban abbahagyhatjuk – az egyetem után természetes érzés a lesz, ami lesz. És ez a szabadság nemcsak nekünk volt fontos, hanem a társulat többi tagjának is, bár éppen most történtek meg az első jelentős változások azzal, hogy Boros Anna és Horváth Szabolcs távozott, amit nehezen élünk meg, ugyanakkor ez afféle felnőtté válást is jelent.

– És miért nem akartatok valamelyik kőszínházba menni?

F. P.: Mert nem hívtak minket.

B. B.: Hozzá kell tenni, mivel Kaposváron színészosztályba jártunk, nem is voltunk ismert pályakezdő rendezők, amikor végeztünk. Igaz, ez Budapesten máig így van, itt még egyetlen színháztól sem kaptunk felkérést, ami aligha személyes, inkább a két egyetem helyzetéből adódó „leosztásból” fakad. Egyébként sokkal nehezebb dolgunk lett volna, ha társulat nélküli rendezőkként vágunk neki a pályának; ráadásul annak a szabadságnak, amit a munkában kerestünk, pláne így volt realitása. És azóta is így van: magunk tervezhetjük meg, mikor, hol, hogyan és miről szeretnénk előadást csinálni.

F. P.: Kezdeként írtunk egy működési szabályzatot – nem tudom, kinek az íróasztalfőkjébe kerülhetett –, aztán az idők során spontán módon alakult ki, kinek mi a kötelessége és a joga ebben a csapatban. Bár igyekszünk minden taggal tartani a folyamatos párbeszédet, ha mi ketten kilépnénk, a k2 megszűnne.

B. B.: Ami nem azt jelenti, hogy mindent mi döntünk el – így például az évadterveket, a vendégrendezőket, a vendégszínészeket is megbeszéljük a társulat tagjaival. Családiasnak mondható viszonyok közt működünk, aminek kialakult a rendszere.

– Mitől lennétek jobb helyzetben?

B. B.: Szerintem erre te is tudod a választ.

– Ha lenne egy biztos és nagyobb költségvetés?

B. B.: Az ide évad pénzügyileg végül jól alakult. Viszont nagyot lendítene a társulat működésén, ha azt a két lányt, akik most barátságból egyeztetnek és végzik az adminisztrációt, teljes munkaidőben foglalkoztathatnánk. Ők jelenleg nem kapnak fizetést, nélkülük viszont végünk van. Borzasztó helyzet, és egy idő után tarthatatlan.

F. P.: A másik, ami ugyancsak az anyagiak függvénye, hogy eleinte hét színész alkotta a társulat magját, most csak öten vannak. Nagyon jót tenne, ha újra heten lennének, ami pillanatnyilag elképzelhetetlen.

B. B.: Ezt akkor tudnánk megvalósítani, ha legalább kétszer annyi támogatást kapnánk, mint amennyit most.

F. P.: Ráadásul, ahogy sok hasonló formációt, minket is nyomaszt a bemutatókényszer – nyilván mi döntjük el, hány bemutatót vállalunk, de ha keveset, akkor végünk van.

B. B.: Mindezek következtében minden játszóhely túlterhelt, egyre nehezebb színpadra jutni a kész munkákkal, és egyre feszültebb és konfliktusokkal teli helyzetben mozgunk mindnyájan.

– Mit éltetek meg sikernek?

B. B.: A legnagyobb sikernek azt a tyúklépésekben előrehaladást gondolom, amelynek következtében még mindig vagyunk és dolgozunk. Ugyancsak sikernek gondolom, hogy kőszínházakba hívnak minket, pláne ha odaengedik az egész

Benkó Bence és Fábrián Péter. Fotó: Éder Vera

csapatot. Persze ezek önmagukban talán nem is sikerek, csak jó visszajelzések arra, hogy másokat is érdekel, amit csinálunk.

F. P.: Vannak olyan sikerélmények, amelyek olyanok, mint a drog: ha rendesen átdolgozzuk a próbaidőszakot, és az adott előadás úgy hat a közönségre, ahogy azt várjuk, netán még jobban is. Ezen túl pedig igyekszünk nem konzerválni magunkat és azt, ahogy dolgozunk – vélhetőleg ez az oka, hogy még mindig működünk társulatként –, mert van bennünk egy olyan szándék, hogy provokáljuk magunkat is valami tartalmi vagy formai újdonsággal. Ez lehet, hogy a külvilágnak nem észrevehető, de nekünk fontos ez a törekvés, hogy ne ismételjük önmagunkat. A legnagyobb siker, hogy ez még mindig ambicionál minket. És akkor a kudarcokról is kellene beszélnünk... Mi egy kicsi társulat vagyunk, úgyhogy amikor elmegy egy színész, azt magamra veszem. Hiába tudom az agyammal, hogy ez a dolgok rendje, de amikor a társulat egy régi tagja feláll, az valahogy mégiscsak veszteség, mégiscsak azt mutatja, hogy nem éreztem meg időben, mi a baj.

– És ki jut eszetekbe a társulattól, ha egyvalakinek a sikerét kellene megnevezni?

F. P.: Az eddigi rövid pályámon a legcsodálatosabb, amit megfigyeltem, Piti Emőke fejlődése. Korábban nagyon zárkózott volt, ami sok mindenben gátolta is. Az első két évad próbáit jégpáncélban töltötte, és mindig csak a főpróbahéten mutatta meg, hogy belül mit próbált addig. Ez rengeteg feszültséggel járt, de egyszer csak eldöntötte, hogy változtat ezen. Előtte is erőteljes színésznő volt, de amit azóta csinál,

az egészen döbbenetes. Azelőtt például nem tudtam, milyen fergeteges humora van.

B. B.: Ugyanezt mondtam volna, csak rövidebben.

– *Hány előadást tudtok megcsinálni egy évadban?*

F. P.: Az előző évadban volt az eddigi legtöbb. Ha csak a k2-ről beszélünk, akkor hat bemutatónk volt, ha azzal együtt, amit máshol is csináltunk, akkor tíz. Ez nagyon ártalmas volt, nekem sok minden ráment.

– *Nem lehet nemet mondani?*

F. P.: Hát, nyilván úgy álltunk hozzá, hogy fiatalok vagyunk, miért pont ennek vagy annak mondjunk nemet – pedig meg kell tanulnunk, mert ezt így nem lehet kibírni. Ugyanakkor azért ott a dilemma, hogy ha nemet mondunk, mert bár szívesen mennénk, csak éppen nem érünk rá, akkor vajon hívnak-e minket újra. Továbbá az is megnehezíti a döntést, hogy amikor kapunk egy meghívást, akkor az az első kérdésünk, hogy jöhet-e a csapat. És ha elsőre nem jöhet is, ha a munka során minden jól megy, akkor másodszor már igen – így hosszú távon a társulatról is szól egy ilyen döntés, nemcsak a személyes teherbírásunkról.

– *Utasítottatok már vissza munkát?*

B. B.: Nem.

– *A tavalyi tízből volt olyan, amit jobban lehetett volna csinálni, ha nincs ilyen feszített tempó?*

F. P.: Hát hogyne.

– *A bemutatók száma és a láthatóság milyen relációban van egymással?*

B. B.: Ez fontos kérdés, de nem tudom a választ, mert például egészen eddig nem történt olyan, amiben éppen most vagyunk, hogy évad közben két hónapon át ne lett volna bemutatónk. Ez egyrészt nagyszerű alkalom fellélegezni az előző évad után, másrészt van abban valami félelmetes, hogy január-február körül lesz legközelebb bemutatónk. Most azon gondolkodunk, tudunk-e olyan nyitott közösségként működni, ami nemcsak színházi előadásokat jelent.

F. P.: Ugyanakkor az időtartam sincs feltétlenül egyenes arányban a munka minőségével, illetve a sikerességével. Az Ördögkatlanon például jellemzően egy hetünk van dolgozni, de az egy olyan műfaj, amire talán nem is kell többet szólni, mert ott a helyszínspecifikusság a fontos.

B. B.: Illetve Celldömölkön mindig csak három hét van, írással és próbákkal együtt – és azt ott eddig mindhárom alkalommal imádták, ami bizonyos értelemben a siker egy fajtája. Az elmúlt évadban egyébként nem is az volt a rémálom, hogy sok munka volt, hanem az, hogy a munkák egymásra csúsztak, és volt, hogy szimultán kellett egyszerre kettőben lenni.

– *Mi a minőség és a siker viszonya?*

F. P.: Nekem kérdés, ronthatja-e a minőséget, ha tekintettel vagyunk arra, hogy kik fogják megnézni az előadást; és az is kérdés, hogy ha sikeres valami, kellett-e érte kompromisszumot kötni a minőség rovására; avagy lehet-e valami nagyon magas minőségű ügy, hogy sikeres is.

– *A kérdés akkor az, hogy tudjátok-e, melyik előadásotok milyen minőségű, elvégre azt talán könnyebb megmondani, melyik sikeresebb.*

B. B.: Gyakorlatiasan mondom: amikor egy évadot tervezzünk, akkor tudjuk, hogy egy Züfecz típusú előadás sikeresebb lesz egy *Pentheszileiához* képest, minőség ide vagy oda. És ha a szakma jónak tart egy rétegszínházi előadást, de öt embernél több semmiképpen nem nézi, akkor számomra kérdés, hogy az sikeres-e, vagy inkább sikertelen.

F. P.: Én a bemutatóig csak bizonyos dolgokra látok rá, és az előadás minőségét komplex módon csak akkor látom meg – függetlenül attól, hogy az közönségsiker, vagy sem –, ha többször is megnézem.

– *Mondanál arra példát, ami sikeres, de neked minőségi kifogásod van vele?*

F. P.: A *Rettegés és ínség a Harmadik Birodalomban* lehetett volna jobb előadás. Persze azt is tudom, hogy a próbaidőszakban voltak olyan, színészekkel vívott harcok, amelyekben elbuktunk, mert nem találtuk meg a pedagógiát, illetve az általunk kitalált koncepció nem passzolt mindegyik jelenethez azonos mértékben. Ennek következtében meglátásom szerint váltakoznak az erős és gyengébb jelenetek. Ettől még imádom, és a nézők is szeretik. A *Néró* próbaidőszaka alatt pedig konkrétan azt éreztem, hogy dilettáns vagyok, és rettentő ócska lesz, amit csinálunk, és most már a sokadik visszajelzés szól arról, hogy mennyire jó, ráadásul Domokos Zsolt olyasmint csinál, amit eddig még nem láttunk tőle.

B. B.: Van olyan, hogy egy munka nem sikerül elég jól. Ezt az ember látja és érti is, és én például arra szoktam gondolni, hogy jól van, akkor most megtanultam, hogy máskor nem így oldok meg egy hasonló helyzetet – és nem dőlök a kardomba.

F. P.: Ha ezt nem így élnénk meg, már nem lenne társulat, mert akkor elveszne a munka játékosága és öröme, és az egész valami végtelen küzdelemmé válna.

– *Hogyan választjátok ki az előadásaitok alapanyagát?*

B. B.: A tantermi előadásainkhoz a diákoknak ajánlott szövegekből válogatunk, de közben a saját érdeklődésünket

is érvényesítjük. Ha nem csinálnánk ezeket az előadásokat, soha eszembe nem jutott volna *Az apostolt* elővenni – pedig menet közben igen megszerettem. A kőszínházi meghívásaink jellemzően úgy szólnak, hogy „írjatok valamit” – és talán ezekből derül ki leginkább, mi foglalkoztat bennünket –, illetve a magunk érdeklődése szerint keresünk olyan szöveget, amellyel szívesen dolgozunk. A szempontunk nem az, hogy vajon mi érdekelné a nézőket.

F. P.: Ez utóbbira példa a *Karnevál*, amivel én nagyon tudtam azonosulni, minden kompromisszum nélkül. Ugyanakkor bármelyik típusú munkában úgy dolgozunk, hogy a probléma felől közelítünk, nem pedig valami formát találunk ki teoretikusan.

– *Kell-e a nézők kimozdítása okán a színházi nyelven változtatni?*

F. P.: Igen, mindig kell. Az ember nem tudja átlépni a saját árnyékát, de van erre irányuló törekvésünk: az lenne a természetes, ha mindig kitalálnánk valami olyan műfajt vagy problematikát, ami által változik ez a nyelv. A siker szempontjából ez elég kockázatos, hiszen ha annyira kimozdítjuk a nézőt, hogy haza is megy, akkor esélyes, hogy nem jön vissza.

– *Milyen tapasztalataitok voltak a vidéki kőszínházakban?*

F. P.: Miskolcon nagyon motivált színészekkel találkoztunk, aminek az az oka, hogy figyelnek rájuk, mindenki kap kisebb és nagyobb feladatot is – ami önmagában is jól kondicionál. És a műszak is figyelemreméltó gördülékenységgel működik.

B. B.: Amikor Pécsen egy vendégjáték után meghívtak bennünket Rázga Miklós, kicsit aggódtam, hogy nem tudja, hogyan dolgozunk, és milyen az ízlésünk, de az első pillanattól fogva minden segítséget és bizalmat megkaptunk, sőt, a tenyerükön hordoztak. Az felszabadított minket, jó is volt dolgozni. Cseppet sem zavart bennünket, amint az a beszélgetések közben kiderült, hogy sok mindenben nem értünk egyet, mivel tudtunk úgy vitázni, hogy abból nem keltek indulatok.

F. P.: Kecskeméten viszont nem volt könnyű. Minden túl későn derült ki, mert nem működik jól házon belül a kommunikáció, emiatt nehézkesen történik minden.

– *Ezzel függ össze a szerencsétlen POSZT-ügy, hogy az Állami áruházat bár jelölték, a fesztivál idejekorán lemondta a bemutatását?*

F. P.: A mai napig nem tudjuk, mi történt, csak találgatunk. Az én megfejtésem az, hogy már akkor meghívták, amikor még nem tudták, mi az előadás vége, és Cseke Pétertől kértek ajánlatot, aki ezt javasolta. Amikor kiderült, hogy valami miatt ez nem fér bele a programba, akkor azt a valamit már nem akarták nyilvánosságra hozni, hanem egy mondvasinált technikai okra hivatkoztak.

B. B.: Kecskemét sajátos abból a szempontból is, hogy ott nagyon figyelnek arra, mit szólnak a nézők, és mit szól az önkormányzat.

– *Hát, ilyesmi nemcsak Kecskeméten történik, csak máshol legfeljebb a mértéke és a módja más.*

B. B.: Természetesen oda kell figyelni a visszajelzésekre, hiszen egy-egy előadás jó esetben a nézőknek készül, az önkormányzat meg pénzt ad rá. Viszont iszonyatosan fontosnak gondolom az általad is említett mértéket. Amikor nekünk egyébként életünkben először beleszóltak az előadásunkba, és változtatnunk kellett a végén, akkor indulatossá váltunk, forrongtunk, mert egyszerűen nem fér bele a színházról alkotott eszményünkbe ez a fajta cenzúra-helyzet. Bonyolult kérdés ez, és természetesen Cseke Péterrel is beszélgettünk arról, hogy

merre és hogyan kell megfelelni egy színháznak vagy egy előadásnak, és ha nem értettünk is vele egyet mindenben, azt megértettük, amit mondott. Én azt hiszem, törődni a nézőinkkel, párbeszédben állni velük nagyon fontos feladat, ugyanakkor érzékeny együttműködés és társasjáték is, amelyben oda-vissza dobáljuk a labdát, amelyben tanítjuk és neveljük egymást – már amennyiben egy alkotónak van arra hajlandósága és szándéka, hogy kezdeményezze ezt a játékot az őt körülvevő közeggel. Kell hogy legyen. Viszont ha átbillen a mérleg, akkor a színház teljesen elveszti azt a funkcióját, amelyet egy társadalomban be kellene töltenie. Akkor pusztán kiszolgálója lesz bizonyos igényeknek, alárendeltje annak a közegnek, amelyik körülveszi, nem pedig alakítója és párbeszédre és frissességre ösztönző fóruma. Ez veszélyes játék, mert ebben az esetben pénzek, évek, alkotók munkái, energiái mehetnek a levesbe pusztán azért, hogy minden este telt ház legyen. Egy színháznak nem ez a feladata. A telt ház járulékos jó. Törekvésekkel, bevállalt harcokkal, konstruktív vitákkal, pontos alkotói szándékokkal, hosszú távú tervezéssel ugyanúgy működhet kielégítően egy színház. És ebbe bele kell hogy férjen a kísérletezés, a szólás szabadsága, az írói és rendezői szabadság. Szabad beszélni problémákról. Szabad tévedni és szabad bukni. Ezért ha meghívok valakit a színházamba rendezni, nem fogok beleszólni abba, hogy mit csinál, és hogyan, hiszen azért hívtam meg őt, hogy ő dolgozzon ott legjobb tudása és szándéka szerint. Vagy nem hívok változatos módszerekkel dolgozó, különbözőségükben izgalmas alkotókat, és úgy minden előadás hasonló lesz: az én ízlésemnek és az általam vélt közízlésnek megfelelő. Ez utóbbi mindenképpen fals folyamat, és inkább valami csendes, nyugodt, békés állapotot konzervál, ami minden, csak nem a színház lényege. Ráadásul ez hosszú távon irtózatossá károk tud okozni az adott társulatban is, amit egy ponton túl belülről nagyon nehéz észrevenni és kezelni. Félreértés ne essék: ez a veszély mindenhol ott lehet, tudom, Kecskeméten éppúgy, mint Miskolcon, Pécsen, Celldömölkön vagy bárhol. Sőt, a k2-ben is. Szeretném hinni, hogy mi őszintén és jól csináljuk, amit csinálunk, frissen tartjuk magunkat, és szépen fel is pofozzuk egymást, ha kezdenénk belesüppedni az elvárások és megfelelések futóhomokjába.

– *Ahogy figyelem a munkáitokat, be tudok azonosítani politikai állításokat, szimpátiákat, ugyanakkor mértékletességet is vélek felfedezni ebben. Ez tudatos?*

F. P.: Igen, igyekszünk a vélekedésünket is felülvizsgálni, ahogy írás közben is kritika alá vonjuk a magunk álláspontját – talán ez tűnik mértékletességnek.

B. B.: Ha nem lenne ez az ellenpontosítás, akkor könnyen belecsúszhatnánk abba, hogy az előadásunk egyetlen indultatos felszólalássá váljék, ami nekünk nem túl izgalmas. Nemcsak nekünk szimpatikus figurákat írunk. De nézni imádtam például Urbán András *Magyar* című előadását, amely nem volt sem mértékletes, sem árnyalt. Csinálni viszont nem ilyet szeretnék. Nem vitatom a létjogosultságát az ilyen rockkoncert jellegű színháznak, minket viszont nem ez izgat, hanem például az eltérő nézőpontok drámai feszültsége, illetve az, hogy az ember konfliktusba kerül önmagával. A rendezői és írói hatások használata nyilván ízlés kérdése.

– *Illetve annak a kérdése, hogy ki mit gondol a színházról, arról, hogy az mire való. Én a közállapotokhoz képest hiányolom a dühöt a magyar színházból, pláne egy fiatal független csapatától.*

B. B.: Nekünk tényleg ilyen az ízlésünk – lehet, hogy túl jól neveltek vagyunk. Mellékesen pedig még az is van, hogy

ha csinálnánk a dühös előadásainkat, akkor néhány évad után elkopna a támogatás, aminek a társulat sem örülne. Szoktunk arról beszélgetni, hogy mit lehet, mit nem, illetve arról, hogy mennyire reális ez a félelem. Ormótlan kompromisszumokat soha nem érzekeltem, hiszen nem is volt szándékunk a már említett módon falrengető színházat csinálni, de muszáj józanul nézni a dolgokat – alighanem mások is pont így mérlegelnek.

F. P.: Én soha nem éreztem azt, hogy csinálnék egy köpös-hányós előadást, csak nem merek. Egyszerűen nem ez érdekel.

B. B.: Az aktuálpolitika ráadásul nagyon átmeneti: ha reflektálunk valamire, ami egy hónappal később már nem érdekes, akkor egyszerűen pillanatok alatt értelmét veszti az egész. Persze észlelünk örök érvényű jelenségeket, tüneteket, amelyekkel foglalkozunk is.

– *A tantermi előadásaitok egyébként sokkal politikusabbak, mint a többi. Mi ennek az oka?*

F. P.: Szerintem is így van. Ezeket mindig egyedül rendezük, így meglehet, a dialógusunk hiányában kevésbé vagyunk meggondoltak, moderáltak, illetve alapvetően szándékosan fogalmazunk élesebben a középiskolai közönségnek, hiszen az iskolákban leképeződik, sőt gyakran durván felerősödik a magyar valóság.

– *Kevésbé kalandos létrehozni egyszerűbb, de élesebb előadást az adott alapanyagból, mint egy titeket érdeklő, tetszőleges tartalmú és formájú munkát?*

F. P.: Ha éveken át csak ilyen előadásokat kellene csinálnom, akkor lehet, hogy nem lennék túl lelkes, de egyrészt izgalmassá lehet tenni egy ilyen próbafolyamatot is, másrészt szeretünk iskolában játszani, mert ott impulzív, jellemzően nyitott közegbe lépünk be.

– *Többször megfogalmaztátok már, hogy igyekeztek „oldal nélküliek” lenni. Tartható-e ez?*

B. B.: A mi terepünk a színház, elsősorban előadásokat csinálunk. És ha valahol dolgozhatunk (ami nem eleve vállalhatatlan valamiért), akkor jó esetben odaviszünk egy szellemiséget. Ha pedig valaki meg akarja mondani „oldali” alapon, mit és hogyan csináljunk, akkor nyilván felállunk. Egyébként aki látja az előadásainkat, annak lehet benyomása arról, mit gondolunk, és melyik oldalhoz tartozunk érzelmileg. A pécsi munka jó példa erre: a színház igazgatója és én is világosan tudtuk, hogy a másik az ellentétes politikai oldallal szimpatizál, de ő szakmai alapon azt gondolta, hogy a színháznak dolga, hogy ott megjelenjen ez is, az is. Fel sem merült, hogy korlátozzanak, netán befolyásoljanak minket. Miért is ne dolgoznánk ilyen kondíciók mellett?

F. P.: Szeretném, ha nem oldali szimpátiákhoz képest ítélnék meg a munkánkat, és szeretném, ha nem minden mást kizáró ideológiai pecsét lenne rajtunk, mert az negatívan hat vissza. Bele fogunk merevedni, egyszerűsödni, ha az egyik oldal iránt megszüntetjük a kritikát mondván, mi is ide tartozunk, és szépen befekszünk a mi lövészárkunkba. Én nem vágyom erre. A szimpátiánk szerintem is nyilvánvaló, ugyanakkor azért kritizáljuk előszeretettel a saját oldalunkat is, mert van rajta mit kritizálni. Nem szeretném, ha azért csinálnánk valamilyen előadást, mert az egyik oldalhoz tartozunk. Szeretnénk függetlenek lenni, és független előadásokat csinálni.

B. B.: Most az van, hogy minket idetesznek, a fiatal Vidnyánszky Attiláékát meg oda. Tudom, hogy ezt ő is utálja. És jó lenne ezt megbontani már. Értem, hogy vannak oldalak, de miért ne férhetnénk meg egymás mellett?